

1. kapitola

Júl 1981

Dom na stračeí nůžke, Suffolk

Libby Mortimerová nebola typ, čo má vo zvyku zutekať, to naozaj nie, ale keď sa jej naskytlá možnosť ujsť z Londýna od všetkého, čo jej kruto pripomínalo romantickú rozprávkovú svadbu, nemohla odtiaľ bežať rýchlejšie. Ak to z nej robilo zbabelca, tak nech!

Mesto – a Marcusa – už mala ďaleko za chrbtom a so stiahnutým okienkom a teplým vánkom vo vlasoch silou vôle poháňala starú obytnú dodávku Volkswagen po ceste do Suffolku. Keby sa k tomu všetkému ešte rozplakala, bola by to posledná kvapka. Ale život už nemohol byť horší než teraz.

Mama svojou typickou ľahkovážnou poznámkou úplne zmietla Marcusovu neveru zo stola a povedala Libby, že reaguje prehnané, že to čo on robí mnoho mladých mužov – pred sobášom sa ešte naposledy vyburia.

„Vieš, ako to je,“ pokračovala mama, akoby hovorila o niečom asi takom dôležitom, ako je zmena počasia, a vôbec nevidela, akú bolesť jej spôsobuje, „chlapci sú chlapci, o dôsledkoch svojich činov veľmi nepremýšľajú.“

„Ak mám mať teraz lepší pocit z toho, že som svojho snúbenca našla, ako ma tri týždne pred svadbou podvádzala s mojou najlepšou kamarátkou,“ odvetila Libby, „si na úplnom omyle.“

„Zlato, len sa snažím, aby si si uvedomila, že tieto veci nemusia byť taká... katastrofa, ako si myslíš.“

„To je všetko, čo si schopná povedať?“ spýtala sa neveriacky Libby, stískajúc v ruke slúchadlo. „A ešte mi povedz, že robím z komára somára!“ Jej matka nešetrila otrepnými frázami a bol zázrak, že ich do tejto slovnej výmeny nezamiešala viac. Zatiaľ sa jej podarilo *chlapci sú chlapci*, no nepochybné to bola len úvodná salva.

„Mohla by som toho povedať oveľa viac,“ pokračovala, „no z tvojho nepríjemne piskľavého tónu usudzujem, že si nevypočuješ nič racionálne ani neprijmeš dobre mienenú radu. Poviem ti len jedno: mala by si Marcusovi tento jeden omyl odpustiť a zároveň sa zamyslieť, akú rolu v tom zohrala tvoja takzvaná najlepšia kamarátka. Nečudovala by som sa, keby ho to prefíkané dievčisko naschvál zvedlo. Ak mám byť úprimná, nikdy som jej nedôverovala.“

„Takže nič z tohto nie je Marcusova chyba?“ Libby ešte zvýšila hlas, ktorý podľa jej matky už predtým znel nepríjemne piskľavo.

„To som nepovedala, no nesmieš to príliš dramatizovať. Len si pomysli, akí budú hostia sklamaní, ak svadbu na poslednú chvíľu zrušíš. A čo tvoje nádherné šaty? Iste ich nechceš nechať vyjsť navnivoč?“

„To nemyslíš vážne!“

„Ale áno, zlato, úplne vážne. Naozaj to všetko a aj skvelú budúcnosť, ktorá vás s Marcusom čaká, zahodíš pre hlúpu aférku? Len pouvažuj, čo tým stratíš! A povedzme si na rovinu, pochybujem, že budeš mať také šťastie a nájdeš si ďalšieho vhodného muža alebo takého, čo ťa zabezpečí tak dobre ako –“

Matka nestihla pokračovať vo vymenúvaní dôvodov, prečo by sa mala jej dcéra považovať za šťastnú, že si vezme podvodníka a klamára, lebo Libby spravila čosi nemysliteľné – položila Nancy Mortimerovej telefón. Toto dvadsaťsedemročná Libby ešte

nikdy neurobila, hoci už boli chvíle, keď sa ocitla v obrovskom pokušení.

Po tomto rozhovore urobila Libby niekoľko ďalších nemysliteľných vecí. Zásnubný prsteň s modrým zafirom a diamantom – veľmi podobný tomu, aký dal princ Charles lady Diane – šmarila Marcusovi do tváre a potom, na toto nebola veľmi hrdá, prebehla skrutkovačom po bočnej strane jeho novučíckého Porsche. Bolo to trápne neoriginálne, no urobila to, lebo vedela, že ho to našťve väčšmi než hocičo iné.

Správala sa strašne malicherne a za svoj čin nepocítila ani trochu uspokojenia. Vlastne sa za seba hanbila, ponížilo ju, že sa uchýlila k takej detinskej pomste. A práve to jej Marcus vyhodil na oči – že sa správa ako decko. Bolo to po tom, čo ju poprosil o odpustenie za to, že sa vyspal so Selinou. Prisahal, že sa to stalo iba raz a že to nič neznamenalo, no keď Libby konfrontovala kamarátku, Selina mala na udalosti iný pohľad. Tvrdila, že už prestala rátať, koľkokrát s Marcusom spolu spali.

„Ako si mi to mohla urobiť práve ty zo všetkých ľudí?“ dožadovala sa odpovede Libby a z celej sily premáhala slzy v zúfalej snahe udržať si posledné zvyšky dôstojnosti a zabrániť, aby lavína emócií nestrhla jej rozpadajúce sa sebaovládanie. „Vedela si lepšie než ktokoľvek iný, ako veľmi som Marcusa ľúbila. Nerozumiem, ako si mohla byť taká podlá. V jednej chvíli si vyberáš družičkovské šaty a pomáhaš mi so svadobnými prípravami a hneď nato si v posteli s Marcusom. Ako si to mohla urobiť?“ Kamarátkina zrada ju ranila rovnako silno ako snúbencova.

Selina ľahostajne pokrčila plecami. „Nešlo o teba. Išlo o mňa a o moje city k Marcusovi.“

Libby prekvapil kamarátkin chlad, ktorý u nej doposiaľ nevidela. „Prečo mi jednoducho nepovieš, že v láske a vo vojne je všetko dovolené?“ nadhodila.

Jej otázka sa dočkala ďalšieho ľahostajného myknutia plecami.

„Nemusím. Ale skôr než sa do mňa pustíš, opýtaj sa samej seba – ak ťa Marcus skutočne miluje, prečo chcel byť so mnou?“

To bola dobrá otázka, ale Libby na ňu za posledných tridsaťšesť hodín, odkedy sa jej život prevrátil naruby, nenašla odpoveď.

Alebo, presnejšie, nedokázala sa prinútiť, aby na tú otázku úprimne odpovedala.

Tak či onak, mohla si byť istá iba tým, že uteká od toho, čo považovala za svoju budúcnosť, späť k svojej minulosti do Domu na stračej nôžke, kde okrem jedného z najsmutnejších okamihov vo svojom živote zažila aj tie najšťastnejšie chvíle. Bolo to skutočne úžasné miesto, miesto s mimoriadnym čarom, a podľa Elfridy a pratety Bess sa práve tu začne jej zlomené srdce uzdravovať. Vzhľadom na to, ako hrozne sa cítila, to vyzeralo ako ťažká úloha, no ak si niekde mala prinavrátiť vieru v lásku a spojiť kúsky svojho roztriešteného srdca, bolo to práve tu, v Dome na stračej nôžke.

Keď vošla autom do dediny Finchley Green a viezla sa popri rade domov so slamenými strechami a peknými záhradkami s ibiškami, vlčím bôbom, levandulou, popínavými ružami a alchemilkou, zbadala dva susedné domy, ktoré akoby navzájom súťažili, ktorý bude s červenými, bielymi a modrými záhonmi letničiek na počesť kráľovskej svadby väčším vlastencom. Oba domy zdobili zástavy a vlajočky, no jeden mal uprostred okrúhleho záhona miniatúrnu studňu a na jej strieške fotografiu princa Charlesa a lady Diany – tú slávnu fotografiu páru v onen februárový deň, keď oznámili svetu svoje zasnuby. Bola to bolestne výsmešná pripomienka toho, ako Marcus požiadal Libby o ruku, a ju zrazu zachvátila túžba zastaviť a urobiť s tou fotografiou niečo nepredstaviteľné.

Odolala však silnému nutkaniu a pokračovala dedinou popri zeleni, rybníku s kačkami a rade obchodov, potom dole kopcom a cez malý most. Zabočila vpravo do ostrej zákruhy a potom sa

pustila po Woodley Lane, úzkom páse, na ktorom sa obláčky trebulky letmo dotýkali bokov jej nedávno natretej dodávky.

So Selinou mali už osemnásť mesiacov kateringovú firmu – pripravovali prevažne obedy pre korporátnych klientov v meste – a zatiaľ čo Selina na doručovanie obedov aj naďalej ochotne používala svoje auto, Libby sa rozhodla vymeniť Hondu za obytnú dodávku. Presprejovala ju a pridala na ňu nápis *Z našej špajzy na váš stôl*. Dodávka sa ukázala byť darom z nebies, na rozvoje jedla po meste bola dokonalá, ale na dlhšej ceste sa z nej stala hrkálka, ktorá človeka mohla pripraviť o nervy.

Čo sa teraz stane s firmou, to Libby trápilo najmenej. Kvôli pripravám na sobáš s Marcusom a aby sa mohla sústrediť na posledné doladovanie svadby, zrušila svoje pracovné povinnosti a zostávajúce záväzky nechala na Selinu. Kalendár si nechala voľný aj na dni svadobnej cesty, takže mala päť až šesť týždňov na to, aby sa rozhodla, čo urobí. Pracovať ďalej so Selinou očividne nebolo možné.

Skôr ako utiekla z Londýna, vybavila niekoľko potrebných vecí – zrušila objednávku kvetín aj fotografa a informovala obchod pre nevesty, že šaty už nebude potrebovať. Účty bude aj tak treba zaplatiť a jej matka sa na to nepochybne bude donekonečna sťažovať, no nedalo sa inak. Bude treba vrátiť aj svadobné dary, no to sa vybaví, keď bude vhodný čas.

Ešte musela oznámiť svojim priateľom, že svadba sa ruší. Keď sa spamätajú zo šoku, ponúknú jej pomoc, ale vlastne nemôžu urobiť nič. S týmto sa musí Libby vyrovať sama, a keď bude opäť v Dome na stračej nôžke s Bess a Elfridou, azda sa začne jej proces uzdravovania.

S fúrikom plným uschnutých rastlín a buriny, ktorá si dovoľila udomáčniť sa na štrkovej príjazdovej ceste, Elfrida Ambroseová

prešla okolo domu, letmo sa obtierajúc o bukový živý plot. Potom fúrikom otvorila bránu a opatrne zamierila po chodníčku k murovanej letnej kuchyni, lebo niekoľko uvoľnených dlaždíc dokázalo nepripraveného človeka prekvapiť. Musí Andrewovi pripomenúť, aby ich opravil. Problém však bol v tom, že ako jediný záhradník tu už aj tak mal veľa práce.

V uzavretom priestore kuchynskej záhradky, v ktorej udržiavali horúčavu ako v peci štyri slnkom vyhriate tehlové múry, sa vo vzduchu vznášala ťažká vôňa broskýň dozrievajúcich na vretenových stromoch. Bolo tu cítiť aj sladkú vôňu jahôd, ktoré ako rubíny svietili spod lístkov a ochrannej vrstvy slamy starostlivo uloženej okolo každej rastlinky. Neskôr večer Elfrida pozbiera, čo budú potrebovať na večeru. Alebo o to poprosí Libby. To dievča treba zamestnať. Niežeby zber jahôd bol odpoveďou na Libbyne problémy.

Elfrida si stiahla záhradné rukavice, zo zadného vrečka menčestrákov vytiahla záhradné nožnice a odstrihla nejaké bylinky – mätu, pažitku, petržlenovú vňať a estragón.

Neodolala a pomädliła medzi prstami lístky estragónu a vdýchla jeho silnú vôňu. Zo všetkých bylínok, ktoré pestovala, v nej táto so sviežou vôňou anízu rezonovala najviac. Dokázala ju vrátiť do obdobia, keď bola mladá a zalúbená. A do obdobia, keď ju považovali za veľkú krásavicu.

Hoci sa tomu teraz dalo len ťažko uveriť, keď slávila dvadsiate prvé narodeniny v londýnskom hoteli Ritz, jej fotografie sa objavili v časopise *Tatler* a v stĺpčekoch s klebetami. Písali o nej ako o *Elfride Ambroseovej, očarujúco krásnej dcére Charlesa a Cecily Ambroseovcov a mladšej sestre manželky Georgea Lassitera*. Tento opis sa sestre nepáčil a urazila sa, že iba jednu z nich považujú za krásnu. Prudence pre to hundrala celé týždne, nevedomovala si alebo možno jej bolo jedno, ako žiarlivo vyznieva. Nakoniec to napravil jej manžel George. „Si vydatá, Prudence, preto sa o tvoj výzor nezaujímaj nik okrem mňa.“